

Inga-Britt Magnusson, maskinskrivningslärare

– Jag är trött på att vara en "medflera"

**Fack
lärar
vardag**

– Det brukar heta "lärare i slöjd, hemkunskap m fl", säger Inga-Britt Magnusson, maskinskrivningslärare på Hisingen i Göteborg.

– Men jag är trött på att vara en "medflera". Nu måste maskinskrivningslärarnas status höjas. Släpp in oss i dataundervisningen, till exempel. Där är det uppenbart vilken viktig vardagsfärdighet som rätt fingersättning är!

Du fröken, varför blir det skrivstil på den här?

– Å nej, de har fastnat!

– Ja, ja, ja, jag jobbar på för full ångmaskin!

Inga-Britt Magnusson undervisar klass 7c i maskinskrivning, eller rättare sagt halva klassen. Trots att det inte är mer än 13 elever i rummet kräver de minsann sin lärare. Hon ilar omkring, Inga-Britt, och hjälper till med att ställa in marginalen, lossa fastgytrade typer och att bedöma genomförda övningar. Ibland får hon mana sina elever:

– Fingertoppen, fingertoppen, använd FINGERTOPPEN.

Ljudnivån är inte öronbedövande. Ett orytmskt tapp-tapp-tapptapp stiger och sjunker, ungefär som på en fackförbundstidnings redaktion.

Det märks att Inga-Britt trivs där hon orienterar fram mellan bänkarna. Och hon tittar lite generat mot mig och fotografen och förklarar:

– Det är inte gott att skilja mellan Sofia och Beata; de är tvillingar.

Att hålla kontakten med barn och ungdomar, det är det roligaste i Inga-Britts jobb.

Viktig vardagsfärdighet

– Ibland säger killarna när de kommer till sin första lektion, berättar hon, att "jag ska inte bli sekreterare". Då brukar jag svara att det är det nog överhuvudtaget inte många som ska bli nu för tiden. Men att kunna skriva maskin, det måste man för annars kommer man ingen vart i vår dataålder.

Det är en av Inga-Britts verkliga käpphåstar, att maskinskrivning är en av de viktigaste vardagsfärdigheterna som skolan kan lära ut.

– Vi maskinskrivningslärare är trötta på att vara "medflera". Låt oss ta hand om en del av dataundervisningen och sänk undervisningsskyldigheten! säger Inga-Britt Magnusson, här framför halva klass 7c i Toleredsskolan.

– Men vi maskinskrivningslärare har för den skull ingen särskild status, konstaterar hon förbittrad. Vårt ämne finns inte med i timplanen. Vi kan inte ge betyg i maskinskrivning.

– I och för sig är jag ingen förespråkare av betyg, men man kommer inte ifrån att de ämnen som man kan få betyg i betraktas som lite viktigare av både lärare och elever.

– Egentligen tycker jag att vi absolut borde komma in i dataundervisningen. Dels för att eleverna från början ska få lära sig att använda tangentbordet med rätt fingersättning. Det gäller för övrigt lärarna i data med, att de borde kunna maskinskrivning. Dels är ju ord- och textbehandling en naturlig del av dataundervisningen och där

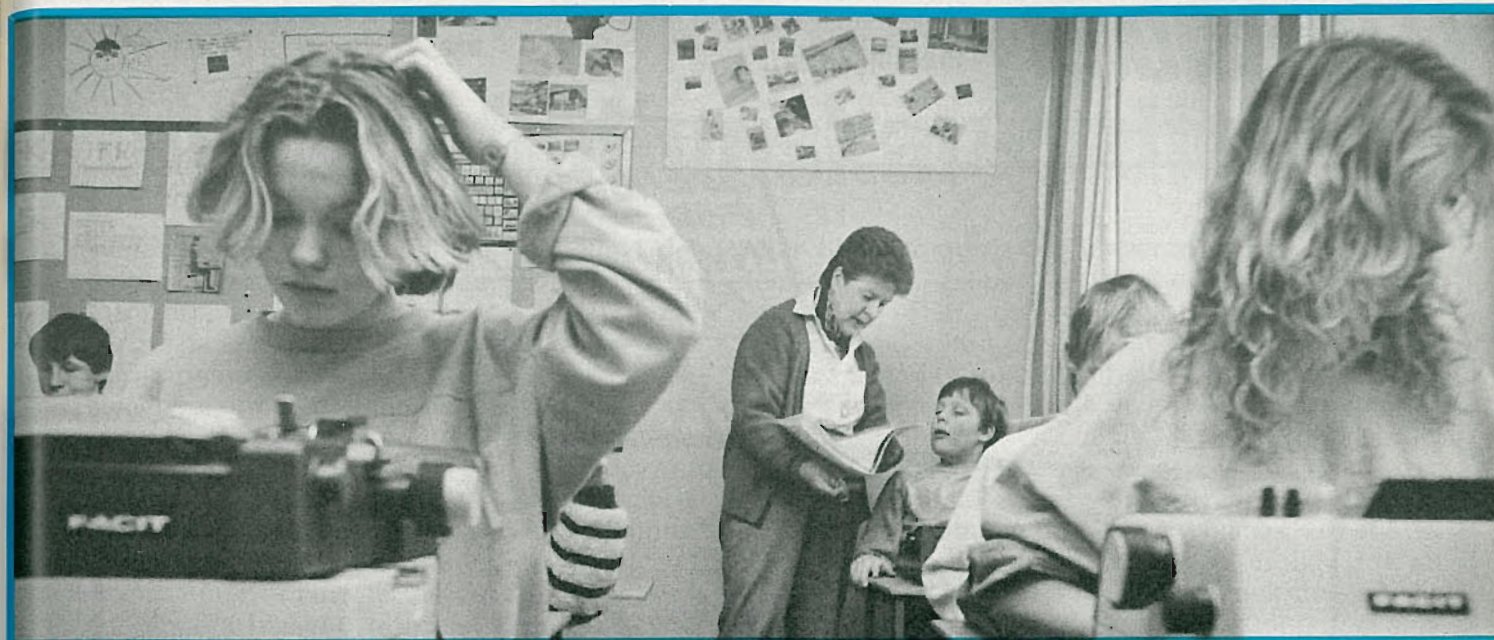
spelar vi maskinskrivningslärare självfallet en viktig roll.

En timme data i åttan

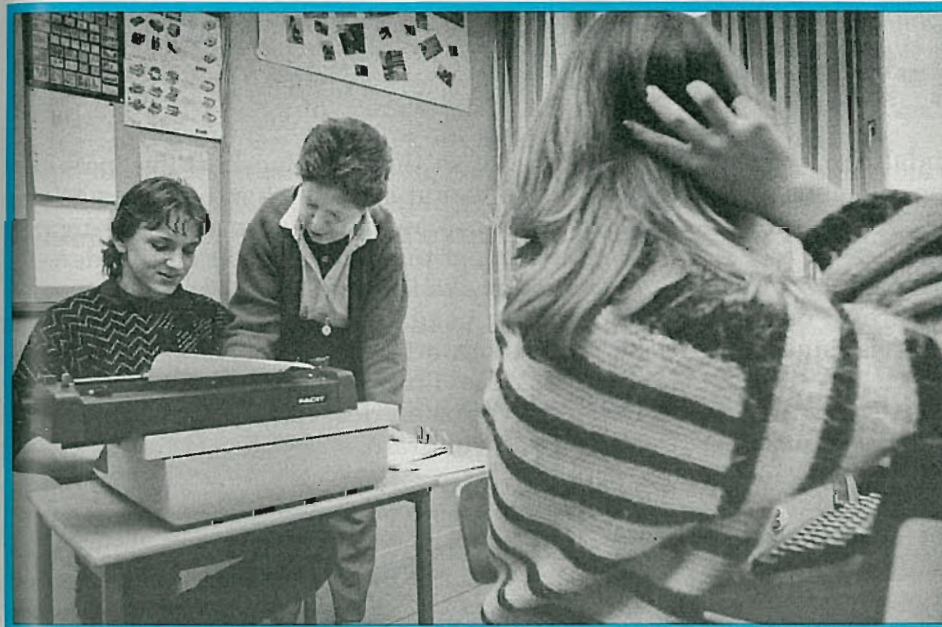
Senare, vid lunchrasten, träffar Inga-Britt och jag den lärare som förbereder skolans dataundervisning. Till hösten hoppas han att ha utrustning på plats.

– Jo, men det är klart att vi måste samarbeta, Inga-Britt, säger han och vid sittande lunchbord kommer de två överens om inriktningen att Inga-Britt ska ta en av timmarna i dataundervisning i åttondeklasserna.

Vid kaffet säger Inga-Britt att hon är hjärtligt trött på att vara en "medflera". Antagligen höjer jag på ögonbrynen, för hon förklarar:

– Jag ångrar verkligen inte att jag blev lärare. Jag trivs mycket bra, men det är jobbigt att ha undervisning på två skolor, säger Inga-Britt Magnusson.

– Det är ingen sekreterarutbildning, det här, som många killar tycks tro när de kommer till första lektionen. Alla behöver kunna maskinskrivning för att klara sig i datasamhället, säger Inga-Britt Magnusson.

– Jo, det brukar ju heta "lärare i slöjd, hemkunskap m fl".

– Nej, maskinskrivningslärarnas status måste höjas!

Det kan ske, menar Inga-Britt, dels genom att lärarna och deras kunskaper tas i bruk i samband med dataundervisningen. Men dels också genom att man sänker undervisningsskyldigheten.

29 timmar för tungt

Undervisningsskyldigheten – här är Inga-Britts nästa käpphåst. Det är alldeles för betungande, säger hon, att undervisa 29 timmar i veckan, och det gäller särskilt när man undervisar i två skolor samtidigt.

– Jag har dubbla konferenser att

vara med på, två institutioner att sköta om och två uppsättningar föräldrar att ha kontakt med.

Så är det för Inga-Britt sedan ett par år, att hon undervisar både vid Toleredsskolan och Glöstorpskolan på Hisingen. Och så blir det för alltför medlemmar i Facklärarförbundet, att det inte finns underlag för hela tjänster kvar vid en och samma skola utan att tjänsterna får plockas ihop med timmar från olika håll.

Den långa undervisningsskyldigheten gör också att Inga-Britt tycker att hon har svårt att hålla den kontakt som hon skulle behöva upprätthålla med dagens kontorsverklighet.

– Jag kan ju inte dra upp hur det var på min tid, säger hon, även om jag

ibland berättar episoder för eleverna. Till exempel hur strängt det var att man passade tiderna.

– Men det ger väl inte eleverna någon kunskap som de har särskild nytta av ...

Att kontorslivet var strängt förr är antagligen Inga-Britt rätt person att intyga. Hennes bakgrund är nämligen att hon var chef för en bokföringsavdelning vid ett ganska stort bilföretag (dock inte Volvo).

Ångrar sig inte

Det hände sig sedan att hon blev hemma med små barn i 5 år. När hon därefter ville åter till yrkeslivet låg det nära till hands att söka sig till skolan.

– Det var lätt att få vikariat då och på den tiden var lärarjobbet förhållandevis välbetalt.

Efter 10 år som obehörig lärare genomgick hon lärarutbildningen och fick fast jobb. Något som hon inte har ångrat.

– Jag tycker att det är jätteroligt att vara lärare och jämfört med det ganska krävande jobbet på bilfirman är det ju lite lindrigare. Jag trivs också ganska bra med att inte ha hela arbetstiden reglerad. Det passar mig bra att vara ledig ett tag på eftermiddagen och sedan kunna göra resten av jobbet när det passar mig bäst.

Därmed har Inga-Britt också gjort sitt inlägg i debatten om hur mycket av lärarnas arbetstid som bör vara bunden i skolan. Även om hon anser att samarbetet mellan lärare skulle underlättas om alla var i skolan samtidigt – och mer av samarbete mellan henne och hennes kolleger som undervisar i andra ämnen vill hon ha – så har dagens arbetstidsreglering klara fördelar för individen.

**Text: Bo Silfverberg
Foto: Mikael Kårelind**